

Mântuitorul i S-a arătat și i-a spus: "Adu degetul încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios!" (Ioan 20, 27). Nu spune Evanghelistul dacă Toma a pus mâna pe rănilor Mântuitorului. Nu se spune nimic, dar știm că Toma a rostit: "Domnul Meu și Dumnezeu Meu!" înainte de a pune mâna în coasta lui Iisus sau în semnul cuiei, cum ceruse el. Pentru că L-a văzut pe Iisus și a înțeles că dovada era în fața lui. De ce dovadă mai avea nevoie, să pună mâna în coastă și în semnul cuiei? Era acolo Mântuitorul întreg, strălucind de lumina Învierii, pătrunzând prin ușile încuiate și prin ziduri, un Dumnezeu strălucitor, Care aducea peste tot lumina Sa.

Dar Mântuitorul îi spune ceva, nu pentru el, ci pentru noi. Spune așa: "Pentru că M-ai văzut, ai crezut". Nu spune: "Pentru că M-ai pipăit", ci "Pentru că M-ai văzut!"... Dar "fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!". Această fericire este pentru toată generația de creștini rugători. Această fericire e pentru noi, cei care venim în biserică și mărturisim că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, că a

pățimit, S-a răstignit, a murit, a fost îngropat, a înviat a treia zi, după Scripturi și S-a suit la Ceruri. Aceasta este temelia credinței noastre.

Învățătura pe care o tragem din pericopa evanghelică de astăzi este că Hristos a venit pentru toată lumea. N-a venit numai pentru cei care cred, sau numai pentru evrei, sau numai pentru credincioși sau păcătoși. A venit și pentru cei căldicei, dacă ei se încălzesc, se înfierbântă. Și pentru îndoielnici a venit. Și toți suntem îndoielnici, toți avem dubii...

Ne îndoim pentru că o dată am cerut ceva de la Dumnezeu și nu ne-a dat. Dar o singură strigare la vreme de nevoie nu arată credință. Ea arată slăbiciune omenească. Trebuie să avem o credință puternică, statornică, care să nu fie îndoielnică. Și toată Evanghelia de astăzi este pentru cei care suntem îndoielnici.

Când S-a arătat Iisus, Toma, care se îndoiește, L-a văzut și a căzut la picioarele Lui și a spus: "Domnul Meu și Dumnezeu Meu!". Și noi să cădem la picioarele lui Iisus și să strigăm: "Domnul meu și Dumnezeu meu!".

(Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa,
Articol preluat din volumul Cuvinte vii,
Editura Bonifaciu, 2009)

Ce semnifică poziția degetelor de la mâna preotului când binecuvântează ?

Reprezentarea
iconografică a
binecuvântării
Domnului.

În toate icoanele bizantine, mâna dreaptă a Mântuitorului este ridicată spre a binecuvânta. Acest gest îl întâlnim și la preoții ortodocși care, în cadrul slujbelor bisericești, îi binecuvântează pe cei prezenți, obiectele de cult pe care le folosesc sau darurile aduse spre sfințire.

Așezarea degetelor mâinii drepte a celui care binecuvântează nu este întâmplătoare - ci formează monograma lui Iisus Hristos: IC XC. Astfel, degetul arătător indică litera „iota”, adică „I”; degetul mijlociu, prin arcuire, se aseamănă literei „sigma”, adică „C”; degetul inelar, încrucișându-se cu degetul mare, formează litera „hi”, adică „X”; tot prin arcuire, degetul cel mic formează litera „sigma”, adică „C”.

Orice binecuvântare dată de către preot ori de către sfinții din icoane ne trimite cu gândul la Mântuitorul Iisus Hristos, căci de la El vine binecuvântarea peste toată făptura. Preotul însuși mărturisește, în cadrul Sfintei Liturghii, atunci când binecuvântează oamenii adunați în Sfântul Locaș, că binecuvântarea pe care o dă nu este a lui, ci a Lui Dumnezeu: „Binecuvântarea Domnului să fie peste toți, cu al Său Har și cu a Sa iubire de oameni!”.

(Text preluat din Revista Argeșul ortodox nr.171)